

ANDRÉ ANDRÁS

Telefonmadár

*Porcelánon rezeghet így elektromos ujjbegy –
kicsöng egy másodpercre, s hallgat, homályos rejtekéből figyel,
ahogy fölnézek rá, ahogy mozdulok legyűrbetetlen vággyal;
elbagynám érte az inas, sajgó szerszámokat, fájó derekam s a tüzesedő zöldet?
Arra kíváncsi: kiolthatná-e belőlem a rögök föloldó árnyalatait,
lehetne-e anyaföldnél erősebb mágnesem?*

*Hogy keres valaki, s nem hagy hidegen; hiúsággal számolt, kajánul stigmázza
önmagát: ellenállhatatlan... Am nem tökéletes. Titkát őrizve, eretnek
szenvédéllyel tart szemmel, de ha valami csoda folytán tetten érném;
miként Isten, nem élné túl ő sem.*

*Ami biztos; nem mászom utána fára, hogy megbizonyosodjam: helyettem kötözi a
szőlőt, kapál, apasztja borom, szirénes tirregésemről izgulni kezd.
S ami csak biztosnak tűnik: könnyű, szívárványos teste van, s olykor, feltöltődni,
alászáll a fekete napsütésbe. Hogy le ne zuhanjon, el se szálljon –
szabadon lebegessen Földközelenben.*

*Új fajta, ez nyilvánvaló, csak én tudok róla.
Vélem halna mámorában, bármikor, boldogan.*

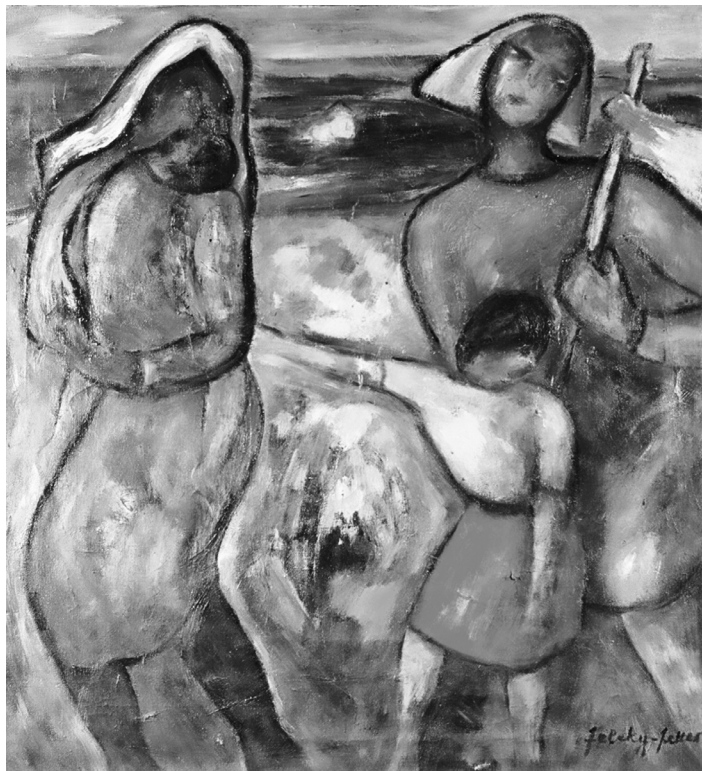
Emlékmű

*Kisiskolások voltunk, a hősiességgel gyakorlati foglalkozáson,
a temetőben találkoztunk először – hol másutt?*

*Ápoltuk a kovácsolt vasráccsal körülhatárolt szabadságukat, érdeknélküli világnézetüket.
Futott a zöld a megsüllyedt erkélyre, s föl, a tompa, vésett kőtömbre,
valami örök súly nyomta már akkor is a lelket, s valami zsenge tűz vágyott
már akkor is az égbe.*

*Nyirkos, tavaszi föld és vegetáció aurája, kettős hipnotizőr (láttat, éreztet), –
robantam volna világga; „dögszag, örökkévalóság-illat”, e két szót kiáltva
inamszakadtáig: mindentudásom.*

*Hétévesen is jól tudtam: mi fekszünk odalent,
és mi gyomlálunk, gyámolítunk odafönt a napsütésben,
mi és mi, sohase más.*

ANDRÉ ANDRÁS (1955) Martonvásáron él, a helyi iskolában dolgozik. Kötete: *Mélybűtött dallam* (2000).